

Om te onthouden

De jongere generatie zal de fanfare naar een andere toekomst moeten leiden. Blijven hangen in tradities werkt averechts.

Rabobank

artiestenmanagement
www.rtist-management.nl

Maart
2013-5

In gesprek met Tilly Hermans

Tilly voorstellen aan de leden van fanfare Concordia lijkt een onzinnige actie. Als je als al 15 jaar bestuurslid bent waarvan 7 jaar voorzitter en 5 jaar secretaris dan zou het misschien voor de hand liggen om het vizier op iemand anders te richten. Maar toch, een dame die in de eerste week van dit jaar de wandelschoenen aan trekt en in een maand tijd bijna 800 km gaat lopen van zuid Frankrijk naar het Spaanse Santiago de Compostella, moet uitgenodigd worden om eens rond de tafel te gaan zitten.

Vijftien jaar geleden was het vrouwelijke geslacht onvoldoende vertegenwoordigd in het bestuur en toen Mart Schrooijen zich niet meer herkiesbaar stelde voor een nieuwe bestuursperiode werd bij voorkeur uitgekeken naar een vrouwelijke kandidaat en daarbij viel de naam van Tilly. Janneke had net de eerste noten gespeeld in het korps en het toeval wilde dat Tilly zich juist in die tijd had voorgenomen om op sociaal gebied wat actiever te worden voor de gemeenschap.

De fanfare was nog niet in beeld geweest maar dat veranderde spoorslags toen haar gevraagd werd om zich kandidaat te stellen voor het bestuur.

Ze zag de fanfare als erg behoudend, bijna conservatief. Ook zag ze via haar dochter dat de jeugd weinig binding had met de volwassen muzikanten. Juist op dat vlak hoopte ze een positieve inbreng te kunnen hebben. Voor de rest was de vereniging een onbekend terrein en daar lag nu net de uitdaging, in een rijdende trein stappen en

niet precies weten waar die naar toe gaat. Drie jaar later werd ze de machinist van die trein, met dezelfde drive als waarmee ze was ingestapt.

Voorzitter zijn van de vereniging betekende wel iedere dag zorgen hebben over de meest uiteenlopende zaken want je voelt je de eindverantwoordelijke. Je moet de kar trekken, ook als je eens een keer op een onverharde weg terecht komt.

Na 15 jaar eens achterom kijken, is helemaal niet zo gek. Deelname aan concoursen, organiseren van proms en andere grote evenementen hadden steeds een overeenkomst: de start was vaak traag, moeizaam. De trein dreigde wel eens op een dood spoor te geraken maar dan was er altijd weer die klik tijdens het rangeren. De inzet bij de voorbereidingen werd steeds positiever tot geweldig en het resultaat evenredig. Dat zijn momenten dat je apetrots bent op de fanfare. Dan besef je dat we een fanfare hebben op super niveau, zowel muzikaal als organisatorisch aldus Tilly.

Helaas hebben we nogal wat leden een muzikale laatste eer moeten bewijzen. Ook dan is er plotseeling die hechte en echte vereniging waar je kippenvel bij krijgt. De saamhorigheid en de passende muziek op hoog niveau zijn onuitwisbaar opgeslagen. Dan ben je ondanks het leed trots op je lidmaatschap.

Gelukkig pakken jongeren tegenwoordig bestuursverantwoordelijkheden over en dat is nodig ook.

De jongste jeugdleden van tegenwoordig schijnen alle kanten uit te willen. Dat vergt een grote flexibiliteit van denken en doen. De jongere generatie zal de fanfare naar een andere toekomst moeten leiden. Blijven hangen in tradities werkt averechts, kijk maar om je heen naar zusterverenigingen in de buurt. Belangrijk is dat er muziek wordt gemaakt en samen muziek maken is nog belangrijker. Bovendien is bewezen dat samen muziek maken de ontwikkeling van iedere lid positief beïnvloed. "Muziek maakt slim". Bij de fanfare zit je dus gebakken !!!

We moeten maar eens onder leiding van een onafhankelijke professional gaan brainstormen over de toekomstige fanfare waarbij taboes en gesloten hokjes uit den boze zijn. Kunnen we weer een nieuw beleidsplan opstellen richting 2020. Wie weet waar de vereniging dan in onze gemeenschap staat.

In gesprek met Tilly Hermans 2

775 km lopen

Toen haar ouders de route naar Santiago de Compostella al fietsend wilden afleggen, hoorde Tilly voor het eerst van de tocht. Sjoerd en Zef liepen hem in 2012 en dat deed haar besluiten om dezelfde uitdaging aan te gaan. Alléén zou ze gaan, want dat zou het bijzonder maken. Voor het eerst in haar leven aan zo'n onderneming beginnen, niet wetend of ze dat wel zou aankunnen, mensen ontmoeten uit de hele wereld en je met handen en voeten verstaanbaar maken. Zou ze het fysiek wel kunnen?

Voor dat je aan zo'n onderneming begint, dien je je terdege voor te bereiden en dat was Tilly ook van plan maar het bleef echter bij een plan. Vanaf 1 dec zou er wekelijks 2 á 3 maal een 20 tal kilometers gelopen worden maar tot overmaat van ramp kreeg ze te maken met een ontsteking in haar voet. Op tweede kerstdag schoven de eerste oefen km. onder haar voeten door en op 2 jan. jl. volgde een tweede tocht. Toch besloot ze op dat moment de gok te wagen met het idee: 'We zien wel waar het schip strandt.' Drie Dagen later stapte ze in het vliegtuig waarvan de piloot na twee doorstarts en een tiental extra rondjes boven het vliegveld van Biarritz vanwege het weer toch maar besloot om naar Pau uit te wijken. Als je dan net het gerucht hebt gelezen dat vliegtuigen wel eens te weinig brandstof meemenen, dat is dat weinig geruststellend. Pau halen bleek toch geen probleem en met bussen en treinen bereikte ze 6 uren te laat het startpunt.

De volgende ochtend, na overnacht te hebben in een klooster bij Saint-Jean Pied-de-Port, ontving ze die dag, toevallig als enige, de pelgrimszegen. Dat werd in de kloosterkerk aangekondigd maar omdat ze de enige was, viel dat wel op. Drie dagtochten verder wordt Tilly op straat begroet met 'hééé pelgrima hollandaise' door mensen die ook in de kloosterkapel waren geweest. Als enige vrouw te voet door de Pyeneën en nog beroemd ook. Die derde dag was overigens een hele bijzondere. Op die dag realiseerde Tilly zich dat ze de tocht aan kon. Ze was er op dat moment van overtuigd dat het zou lukken en dat gaf een geweldige kick. 'Ik kan dit' en dat prettige gevoel op die dag maakte meer indruk dat het halen van het eindpunt dat op dat moment nog 700 km ver weg lag.

Natuurlijk maak je op zo'n tocht wat mee. Kom je op een regenachtige dag, doorweekt en moe, als enige gast in een herberg aan. Als ze de vermoeidheid even wil wegspoelen onder een warme douche, blijkt daar een jaap van een regenworm zijn heil te hebben gezocht. Nu moet u weten dat Tilly een bijna fobie-achtige

aversie heeft ontwikkeld tegen regenwormen. Die dag heeft ze helemaal 'geluk'. In de keuken van de herberg blijken nog tientallen familieleden van die regenworm te wonen. 's Avonds heeft ze de kronkelende onverlaten met een groot glas wijn uit haar gedachten proberen weg te spoelen.

De zwaarste dag voerde over natte paden met een kleiachtige substantie als ondergrond. Voeten zogen zich vast en klompen smurrie kleefden onder de schoenen. Dodelijk vermoeid wordt in de namiddag bij een herberg aangeklopt maar de eigenaar heeft op dat moment geen zin om open te gaan voor haar en nog een Koreaanse pelgrim, een van de zeer veel Koreanen die ze ontmoette. Het eerstvolgende adres ligt 5 km. verder weg. Dus..... lopen en praten over Guus Hidding.

Met een glimlach denkt Tilly terug aan het moment dat ze overnachtte in een klooster en een zorgzame non haar aan het bed 'wel te rusten' kwam wensen. Na veel omzwervingen langs historische plaatsen en wonderlijke landschappen eindigt de unieke tocht in de kathedraal van Santiago de Compostella maar het einddoel is eigenlijk gewoon naar huis.

Haar rugzak met 13 kg. bagage heeft ze inmiddels leeg gemaakt. Die leek overigens met de dag zwaarder te worden. De vraag of ze die nog een keer gaat gebruiken wordt met een glimlach bevestigend beantwoord: Camino Primitivo is het eerste doel maar nu samen met Peter. Deze route (maar! 300 km.) leidt vanuit het middeleeuwse Oviedo dwars door de woeste bergen van Asturië de groene beboste heuvels van Galicië naar Santiago de Compostella. (waar hebben we die naam eerder gehoord?) Maar er wordt gedacht over veel groter ondernemingen. Misschien wel Leveroy- Santiago de Compostella of Leveroy-Rome. Juist ja, te voet!!

Tjeu Kwaspén

